

Цигулката на щъркела

Тръгнал един щъркел да рови по боклуците за да си търси храна. Както ровил, ровил и хоп – в крачето му се забил един трън. Седнал той, извадил тръна, погледнал го и си казал:

– Няма да го хвърлям! Ще си го взема и ще си го прибера!

Отишъл щъркелът, почукал на първата врата в селото, излязла една жена и я помолил:

– Добра жено, вземи този трън, моля те! Запази ми го! След време ще дойда и ще си го прибера!

– Добре, щърко! – съгласила се жената

Излетял щъркелът, отишъл да си върши своите работи. Но минали няколко дена, върнал се той, почукал и казал:

– Дай ми трънът, жено, че ми трябва сега!

– Не мога, щърко! – отговорила жената -Аз взех твоя трън и го запазих, но видях, че нямам дърва, запалих с него пещта и опекох хляба си. Моля те, прости ми!

– А, не! – разгневил се щъркелът -Трънът си беше мой и ти ми обеща да го пазиш! Или ми даваш пита, или ми даваш трънчето!

Нямало какво да прави жената, взела една голяма пита и му я дала. Прибрал я щърка, ама къде да я носи – той е птица, която лети, свободни криле няма! Пък и не бил гладен. Казал си: “Аз ще я дам да ми я пазят!”. Отишъл, почукал на друга врата, излязла друга жена и той помолил:

– Добра жено, вземи тази пита, запази ми я, че няма как да я нося! Като огладнея ще дойда да си я взема!

– Добре, щърко, няма проблеми! – съгласила се жената.

Тръгнал пак щъркелът по своите си работи. Обаче жената оставила настрана питата, минало кучето и я изяло. И тя нямало какво да прави, почнала да плаче. В тоз момент както плачела дошъл щъркелът – чук-чук на вратата. Излязла тя разплакана.

– Щърко, братко, не мога да ти дам питата, защото като я оставих и кучето я изяде!

Ядосал се пак щъркелът:

– Или ми даваш питата, или кучето! – казал той

Нямала що да направи жената, дала му кучето. Тръгнал щъркелът с кучето, вървял, вървял и си казал: „ Не мога да го нося това куче със себе си! Ще дам да ми го пазят!“ Почукал на следващата врата, излязъл от там един стопанин и щъркелът му рекъл: